

วิญญานหนังสือพิมพ์ (คำเตือนจากเพื่อนเก่าอีกครั้ง)

สนามราษฎร คัดจากตามที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ ประชาธิปไตย ฉบับวันที่ ๙, ๑๑, ๑๒, ๑๔, และ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ รวมไปถึงการใช้ตัวหนา ตัวเอียง และตัวใหญ่

โคลงสี่สุภาพ

ขันเอยขันมุษย์บ้า	บวมบอ หุยฮา!
ฟ้ามันดำทมิฬมอ	มีดตื้อ
ฟอกถ่าน...ถ่านจักลอบ	ชาวอล่อง มีฤ
ผงถ่านฟอดฟุ้งอื้อ	อาบหน้าตนเอง!
คนชั่วใจถ่านเหี้ยม	โมหัน หนึ่งฮา
สมันเปิบมูมมามมัน	มาบ...ม๊าบ!
ผงถ่านเประอะตัวคัน	คะเยอยุ่ง (ลิงเอย!)
“ถ่านไม่ดำดอกคะร้าย!”	ร้านร้อง...กิวกิว!
มวลชนหวัหะห้าย	โให้หรรษ์
สู่อิมเอือบอกมัน	เมือบม้าม
หางโผล่ปิดหางหัน	แหกปาก ปรามฮือ
“เฮ้ยนี้หางต้องห้าม	อย่าเว้ยอย่าเห็น”

(เอือบอก. อิมแประจนทั้นหัวอกเอ้อเร้อเอ้อเต้อ; เมือบ; แประจนถึงใจ)

ยานีลำนํ้า

กุ่ม กุ่ม เอ้าหุยฮา
สูเอยช่างคือตั้ง
สูคนหนังสือพิมพ์
ทรยศอุดมการ
อาวุธหนังสือพิมพ์
เพนทวนอันคมกล้า
คือปากและคือเสียง
เปิดโปงที่เลวทราม
สะท้อนความทุกข์ยาก
ชี้ทางเพนแนวหน้า
เข้าร่วมในแนวรบ
ใช้ยื่นสังเกตการณ์
ทวนทองต้องเพนทวน
เพนทวนที่เข้าข้าง
โคมทองต้องส่องทาง
สาดแสงอันร้อนรน
นี่คือจรรยาบรรณ
คือเกียรติและศักดิ์ศรี
คือเลือดอันเดือดพล่าน
คือใจแต่เดียวดวง
แต่ดูสิเลวชาติ
หลงรสที่เลี้ยลี้ม
ทั้งเกียรติและศักดิ์ศรี
อันอึ้งตลิ่งงัน
เปิบโป้สวาปาม
มูมมามและมีนเมา
น้ำเงินที่เขาขุน
น้ำข้าวที่จางใส
สูลี้มประชาชน

จะขอโให้ให้ตูมตั้ง
กระต้างดำในสันดาน
มาแปลงเพศเพนคนพาล
วิชาชีพอันลือชา
คือปลายคมแห่งปากกา
และโคมทองอันวาววาม
ของมวลชนอยู่ทุกยาม
และเทอดทูนพิทักษ์ธรรม
และสาเหตุที่เงื่อนงำ
และเป้าหมายอันโอฬาร
ประชาชาติด้วยมือชาญ
เอาตัวรอดอยู่ริมทาง
ที่กล้าแกร่งบ่เพนกลาง
อยู่เคียงคู่กับมวลชน
และสัจธรรมแก่ใจคน
ให้ปีศาจปลาดหนี
อุดมการทั้งมวลมี
อันสุดแสนจะแหนหวง
เพนพรายผุดในกลางทรวง
และวิญญาณหนังสือพิมพ์
ได้เศษบุญมาชมชิม
ก็ทิ้งสิ้นทุกสิ่งสรรพ
อุดมการจรรยาบรรณ
เพราะน้ำเงินที่งามเงา
ตะกรามชดบ่สร้างเซา
จนเมื่อบม้ามด้วยยามใจ
เพนบุญคุณเหนือสิ่งใด
ช่างโอชาจนกล้าตาย
ด้วยเห็นคนว่าเป็นควาย

น้ำข้าวจากมือนาย
เปิบข้าวทุกคราวคำ
เหนือภูที่สูกิน
ข้าวนี้หะมีรส
เบื้องหลังสิทุกขัณฑ์
จากแรงมาเป็นรวง
จากรวงเป็นเม็ดพราว
เหนือหยดสักก็หยาด
ปูดโปนก็เส้นเอ็น
น้ำเหนือที่เรือแดง
สายเลือดภูทั้งสิ้น
เจ้ากรรมตะกรามกิน
เห่าโห้งเป็นรายวัน
สูคนหนังสือพิมพ์
เลียตีนจนนายตาย
ในมือสูถือทวน
ถือทวนพิทักษ์มาร
ทวนทองเป็นทวนทาส
โคมทองทมิ้นดำ
สูโทษหนังสือพิมพ์
ใส่ร้ายและป้ายสี
บัดนี้สีแจ่งชัด
สอบสวนกระทรวงความ
ยิ่งค้นก็ยิ่งพบ
นอกมุ้งและในมุ้ง
สุทาสรายวันเอย
เด่นเหียงเขย่งเหยอ
สาดไฟและใส่ความ
ปกปิดที่อัปรีดิ์
กล่าวเท็จต่อทุกทิศ

ช่างย้อมสูจนโหดหิน
จงสูจำเป็นอาจิณ
จึงก่อเกิดมาเป็นคน
ให้ชนชิมทุกชั้นชน
และขมขื่นจนเขี้ยวควา
ระยะทางนั้นเหยียดยาว
ล้วนทุกขัณฑ์ยากลำเค็ญเข็ญ
ทุกหยดหยาดล้วนยากเย็น
จึงแปรรวงมาเปิบกิน
และน้ำแรงอันหลังริน
ที่สูชดกำซาบพิน
เพียงน้ำข้าวก็เหมายมัน
เพื่อแทนคุณอยู่วันวาย
ประเภทอิมแล้วลี้มอาย
ยังอุมผีด้วยใจพาล
แต่เดินทวนกระแสราร
และทิมแทงผู้เทอดธรรม
และเปลี่ยนคำจากทองคำ
ดั่งสีเลือดพวกกาฬี
ว่าปั้นข้าวขึ้นโจมตี
และใส่ไฟด้วยใจทราม
เพราะกรรมการได้ติดตาม
เรื่องโก่งกินจนสิ้นพุง
เป็นข้าวก้องสะเทือนกรุง
ล้วนจับได้... (ว่าไงเกลอ?)
ช่างไร้อายเสียจริงเออ
ดังหมาบ้าชี้ขี้ผี!
หนังสือพิมพ์ที่ทำดี
และบิดเบือนอย่างไรยาง
และหลอกหลวงต่อทุกทาง

มุ่งหวังจะอำพราง	ด้วยเหลี่ยมเล่ห์กลโบาย
ยั้งดั้นยั้งรณแรง	ยั้งเรื่องแดงจนเห็นลาย
พวกเจ้าป่าวควายควาย	ก็ล้วนมาร “โจรการเมือง”
เสียงแข่งจากสิบทิศ	คือเสียงคนที่แค้นเคือง
ความแค้นนั้นลุกเรือง	ในกลางใจของปวงชน
แต่สูสีสันดาน	กระด้างด่ายังดั้นรณ
ถูกถุยยังหน้าทน	ประสาเปรตที่อัปรีย
กูก้องและร้องแรก	คำรณเรียกพวกเผ่าผี
ล้วนแล้วแต่กาลี	จะกล้ำกลืนและกินคน
สูแค้นหนังสือพิมพ์	ที่เทอดธรรมอย่างคงทน
ด้วยเล่ห์และด้วยกล	จะทำลายให้แหลกลาญ
โอมอ่าน “คาถาแดง”	ด้วยหมดพุงจะรังควาญ
ทุตถุย... เจ้าสาธารณ	จะนี้ฤที่ชื่อไทย
แหกปากสำรอกหลอก	และกลับกลอกจนเจนใจ
ผีเหวยจะหลอกใคร	อย่าหลงคุยเอ้าหุย...ฮา!

โคลงห้าพัฒนา

คนบ่แพ้	ภัยผี
เปรตอัปรีย	ปลุกปล้ำ
แรงคนดี	ตุ้มตอก
ลัมผีขี้	ขวิดตีน คาตีน!
จงอย่าท้อ	ไทยเหวย
ไทยบ่เคย	ด้าวดิน
ไช้ผีเลย	หลอนหลอก
คนแท้ลั้น	หลอกคน
กรุงเทพ ฯ โพน	ไพรพง
ไช้ผีล้ง	ล่าล้าง
มีแต่พงค์	ผีดิบ
ปล้นเมืองม้าง	มอดหาย

(ม้าง ภาษาไทยอีสาน แปลว่าล้างผลาญ, ทำลายล้าง, มล้าง)

ยานี้ลำนำ

อาคนหนังสือพิมพ์
สูงอย่าเงียบงำ
ถึงจนก็ยึดมั่น
ศักดิ์ศรีอุดมการ
ถึงตายก็ยอมตาย
ทำดีให้ทรงจำ
มวลชนสี่คือนาย
หม่อมหัวเข้ารับใช้
วิญญานหนังสือพิมพ์
ทวนทองในมือขวา
จงเดินและก้าวเดิน
กล้าแกร่งด้วยแรงใจ
ปกปักรักษาพิทักษ์ผล
ฝ่ามนต์ของผองมาร
พันฝ่า “คาถาแดง”
ใจไทยที่อดทน
เมืองทองที่ชื่อไทย
ผีร้ายที่ครีมคราง
อาคนหนังสือพิมพ์
แหวนรบของมวลชน
เส้นทางที่สู้เดิน
เพื่อนสู่อีกมีดมัว
มีมากดอกกมลชน
มหาโจรที่โก่งกิน
มือสู่มือน้อยน้อย
ประสานให้แน่นแพ้น
มือนี้จะพิปลั่ง
มือนี้จะทลายทำ

ที่รักไทยและเทอดธรรม
เพราะกลัวภัยกระพือพาล
จรรยาบรรณอย่างขึ้นบาน
บ่ขายกินสักเพียงคำ
เพื่อเทอดไทและเทอดธรรม
แก้ใจคนทุกดวงใจ
ที่บุญคุณนั้นเกินใคร
ตั้งจวังานที่ชาญหา
ธำรงค์ศักดิ์บ่สร้างซา
และมือซ้ายคือโคมไฟ
อย่างดุ่มด้นอย่าเกรงใด
และศรัทธาวิชาชาญ
ประโยชน์ชาติจากมือพาล
อุทิศตัวบ่กลัวมนต์
ไปข้างเคียงกับมวลชน
จะคำจุนบ่เคยจาง
ถึงที่บ่ทิมทุกทิศทาง
อย่าหวังเลยจะกลืนคน
ที่เทอดธรรมจงอดทน
นั้นแน่นหนาจงอย่างกลัว
มิใช่เดินลำพังตัว
ตั้งผงทรายในแผ่นดิน
ที่ทุกระบั่นอยู่อาจิดน
สิโดดเดี่ยวในดินแดน
อันคนคอยจะดูแคลน
เปนมือเดียวที่มหีมา
กว่ามือใดในโลกา
แม้เทพไท้อย่างทรง

ใจสุที่ทอดถอน
รวมกันให้มันคง
ใจนั้นจะพลันเกิด
ใจนั้นจะปานเดียว
มีอนั้นและใจนั้น
แล้วผีที่คุกคาม
...ถูกละ ได้ตื่น...
.....
ทุกผีที่ถือสา
ดวงใจที่โหดเหี้ยม-
คนไทยนั้นใจไท
มือไทยกับมือมาร
...อห! มาสู้กันให้มันมือ...
วิญญานหนังสือพิมพ์
หลอมลนด้วยเปลวป้อ
ใครคนหนังสือพิมพ์
มวลชนย่อมชมใจ
ใครคนหนังสือพิมพ์
เสียงแข่งจะยาวนาน
ใครคนหนังสือพิมพ์
ชื่อเสียงจะคงทน
ใครคนหนังสือพิมพ์
จารึกบนหนังหมา
อาสุพวกกาฝาก
พื้นฐานนั้นโง่งง
อาเพื่อน (ยังเรียกเพื่อน)
อย่าด้านและตั้งต้น
“เจ้าชื่อต่อคนคด
ลูกหลานจะอายใจ
สุเอยประวัติศาสตร์

แทบขาดรอนละลายลง
กับมวลชนเปเนใจเดียว
พลังกล้าอันกลมเกลียว
ที่คมขาวะวาววาม
ผนีกกันอย่างงดงาม
จะซบสั่นอยู่ได้ตื่น!
จะซบสั่นอยู่ได้ตื่น!
อยู่ได้ตื่น!
แต่แหกปากว่าถือศีล
ชะชาติฤจะกล้าหาญ
และมือไทยนั้นทันทาน
จะสู้กันให้มันมือ
นั้นลูกโรจน์กระพือฮือ
จนเหลือคนที่ทนไฟ
ที่ทรนงในนามไทย
และชมชื่นในผลงาน
ที่ทรยศอดมการ
เปเนเดนปากของปวงชน
ที่ทรนงในนามคน
ตั้งรู้ทาบนภา...บา!
ที่ขายตัวเพื่อเงินตรา
ประจานนานถึงหลานเหลน
จะตายทรากเปเนกาดน
จะพังพ้ออยู่นับวัน
จะขอเตือนอีกครั้งครัน
อย่าต้อเดินจนเกินไกล
แต่ทรยศต่อคนไทย
ที่มีพ่อเปเนคนทราม”
จะจารึกประจานนาม

ตัวอย่างแสดงความ
ครั้งนี้เป็นสุดท้าย
อย่ารอนจนสายไป

สกุลถ้อยแห่งกรุงไทย
ถ้าไร้อายก็ตามใจ
จะครางอา...หนีจากกู!
ด้วยความปรารถนาดีจากเพื่อนเก่า!
“กวี ศรีสยาม”